

ГЪСКАТА И ЛИСИЦАТА

Превод от италиански: Иван Тонкин, 1999

chitanka.info

Веднъж едно ято гъски се отправило към Марема, за да снесат там яйцата си. По средата на пътя една гъска се спряла и каза:

— Сестри мои, налага се да се разделим. Трябва веднага да снеса яйцето си, няма да мога да издържа до Марема.

— Но, почакай!

— Задръж го!

— Не ни изоставяй!

Но гъската не можела повече да издържи. Прегърнали се, разцелували се, обещали си да се срещнат на връщане. Гъската навлязла в една гора. Под един стар дъб тя си направила гнездо от сухи листа и снесла първото си яйце. След това отишла да потърси зелена тревица и чиста водица.

При залез-слънце се върнала при гнездото си, но в него го нямало яйцето ѝ! Натъжила се гъската. На другия ден решила да се изкачи на дъба и да снесе яйцето сред клоните, за да го запази. Снесла тя яйцето, слязла доволна от дървото и отишла да попасе малко трева както предния ден. Върнала се — и второто яйце го нямало!

Тогава гъската се досетила: „Навярно в гората има лисица, която ми краде яйцата“.

Отишла в близкото село и почукала на вратата на ковача.

— Господин ковач, направете ми желязна къщичка!

— Ще ти направя, ако ти ми снесеш сто чифта яйца.

— Добре, поставете ми тук една кошница и докато вие правите къщичката, аз ще ви снеса яйцата.

Настанила се гъската в кошницата ѝ при всеки удар на чука на ковача тя снасяла едно яйце. Когато ковачът ударил с чука по наковалнята за последен път, гъската била снесла двеста яйца и излязла от кошницата.

— Господин ковач, ето ви стоте чифта яйца, които ви обещах.

— Госпожо гъска, ето и желаната от вас желязна къщичка.

Гъската благодарила, сложила къщичката на гърба си, отнесла я в гората и я поставила на средата на една поляна. „Точно такова място трябва за моите патенца: тук има прясна тревица за ядене и поточе за къпане“. И тя влязла доволна в къщичката, където най-после ще може спокойно да носи своите яйца.

През това време лисицата се върнала пи дъба, но там вече нямало яйце. Започнала тя да търси из гората, накрая стигнала до

поляната и видяла там желязната къщичка.

„Навярно гъската е вътре“ — помислила лисицата и почукала на вратата.

— Кой е?

— Аз съм, лисицата.

— Не мога да отворя, мътя си яйцата.

— Отвори, гъско.

— Не, защото ще ме изядеш.

— Не, гъсчице, няма да те изям, отвори ми!

— Няма да отворя!

— Внимавай, гъсчице, ако не ми отвориш, ще стане по-лошо.

*„Аз на къщичката ти ще скоча,
до премала там ще скачам.
Ще тропам, ще скачам,
ще тропам, ще скачам,
докато съвсем я смачкам!“*

А гъската отвърнала:

*„Можеш ти на къщичката ми да скочиш,
до премала там да скачаш.
Да тропаш, да скачаш,
да тропаш, да скачаш,
но не можеш да я смачкаш.“*

Лисицата скочила на покрива и — дум, дум, започнала да скача и да мачка покрива. Но нищо не могла да постигне. Колкото повече скачала, толкова по-здроаво ставало желязото. Озлобена, лисицата слязла от къщичката и хукнала към гората, а гъската се превивала от смях.

Няколко дни лисицата не се появила никаква, но гъската, когато излизала, била много предпазлива. През това време патенцата се излюпили.

Един ден се почукало.

— Кой е?

— Аз съм, лисицата.

— Какво искаш?

— Утре има панаир. Искаш ли да отидем заедно?

— С удоволствие — отговорила гъската. — В колко часа ще дойдеш да ме вземеш?

— Когато искаш.

— Тогава ела в десет часа. По-рано не мога, трябва да нахраня гъсенцата си.

Разделили се като добри приятелки. Лисицата започнала да се облизва: била сигурна, че набързо ще изяде гъската и гъсенцата!

На сутринта гъската станала рано, нахранила гъсенцата, разцелувала ги, казала им да не отваряш вратата на никого и тръгнала за панаира.

Нямало още и осем часа, а лисицата почукала на желязната вратичка.

— Мама я няма вкъщи — казали гъсенцата.

— Отворете ми! — заповядала лисицата.

— Мама ни забрани.

Лисицата си казала: Ще ви изям след това и попитала на висок глас:

— Кога излезе майка ви?

— Рано сутринта.

Лисицата друго и не искала да знае и се впуснала по следите на гъската.

Гъската, след като напазарувала, тръгнала към дома си и изведнъж видяла да тича насреща ѝ лисицата с изплезен език.

Къде да се скрия сега? — казала си тя. На панаира си купила голям супник. Сложила капака на земята, свила се върху него и се покрила със супника.

Лисицата се спряла.

— Я, какъв хубав параклис! Трябва да се помоля!

Коленичила лисицата пред супника, казала една молитва, след това пуснала една жълтица и продължила своя бяг.

Гъската тихо си подала главата, прибрала жълтицата, взела супника и бързо се прибрала вкъщи при своите гъсенца.

До вечерта лисицата обикаляла панаира, без да успее да намери гъската и накрая, премалаяла и примряла от глад, се върнала и почукала на железната врата.

— Гъско, защо ме излъга? Защо не дойде на панаира?

— Ходих на панаира, но не те чаках, защото беше горещо и освен това, мислех, че ще те срещна по пътя.

— Но по кой път мина?

— Има само един път.

— И защо не се срещнахме?

— Аз те видях, аз бях вътре в параклиса...

— Така значи, ти пак ме надхитри! Отваряй веднага, гъско!

— Няма да отворя, защото ще ме изядеш.

— Пази се, гъско:

*„Аз на къщичката ти ще скоча,
до премала там ще скачам.
Ще тропам, ще скачам,
ще тропам, ще скачам,
докато съвсем я смачкам!“*

А гъската отвърнала:

*„Можеш ти на къщичката ми скочиш,
до премала там да скачаш.
Да тропаш, да скачаш,
да тропаш, да скачаш,
но не можеш да я смачкаш.“*

Дум-дум, подскачала и скачала лисицата, но къщичката не помръдвала.

Изминало доста време. Един ден лисицата отново се върнала и почукала.

— Хайде, гъско, да се сдобрим. Да забравим миналото и да вечеряме заедно.

— С най-голямо удоволствие, но нямам нищо, с което мога да ти угодя.

— За това ще се погрижа аз. Ти само ще сготвиш и ще сложиш масата.

И лисицата започнала да носи салами, сирене, донесла и едно пиле, всичко това тя крадяла откъдето ѝ свърне. Желязната къщичка се препълнила с храни.

Дошъл денят, определен за вечерята. Лисицата, за да има апетит, два дни не хапнала нищо. Но умът ѝ бил все в колбасите, в сиренето, мислела си и за сладките зальци от гъската и патенцата.

Стигнала до къщичката и извикала:

— Гъско, готова ли си вече?

— Всичко е готово — отговорила гъската. — Можеш да идваш. Само че трябва да влезеш през прозорчето. Сложената маса стига до вратата и не мога да я отворя.

— За мен това няма значение. Аз мога да вляза и през прозорчето. Но как да стигна до него?

— Ще ти хвърля едно въже с примка, ти надени примката и аз ще те издърпам.

Лисицата изгаряла от нетърпение да изяде гъската, надянала примката през главата си и примката започнала да се затяга. Колкото повече се дърпала лисицата, толкова повече се затягало въжетото, мятала се тя, мятала и накрая се задушила. Така увиснала с ококорени очи и изплезен език. Гъската почакала още малко и накрая изведнъж пуснала въжетото, лисицата паднала мъртва на земята.

— Елате, гъсенца — казала тя, като отворила вратата. — Вървете да попасете свежа тревица и да се изкъпете в поточето.

Гъсенцата излезли от къщичката, разкрякали се, разперили крилца и започнали да се гонят.

Дошло време останалите гъски да се завръщат от Марема. Един ден гъската дочула плясък от крила и силно крякане. „Навярно това са моите сестри!“ Излязла гъската на пътя и видяла едно гъше ято, а след него много новоизмътени гъсенца. Те се срещнали радостни, като добри сестри, и гъската им разказала как надхитрила лисицата. На сестрите толкова много се харесала желязната къщичка, че всички те отишли при ковача и го помолили да изкове и на тях по една. Даже и

сега, незнайно къде, на една поляна в гората има гъше село, цялото от железни къщички, в които лисицата не може да влезе.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.